

Phần 2

Chương 6

Ba Người Với Cuộc Hôn Nhân

Lan không nói thêm gì nữa, chỉ là đậy lòng cô đang lặng lẽ tự định giá, rốt cuộc đến cùng cô gái kia là loại người như thế nào nhỉ? Thực sự cô ta có phải là loại người thô lỗ đến mức không sao chịu nổi đúng như anh Tấn Nhiên đã nói hay không?

Ưong Ưong tỉnh lại, cô nằm trên giường đã hai ngày, khuôn mặt đã nhỏ quắt lại đến mức nhọn hoắt. Sự đau đớn trên người cô dường như cũng khá hơn một chút, chỉ có điều cả người cô đã còn không còn sức sống nữa rồi. Cô mở trừng đôi mắt to giờ đây đã trở nên trống rỗng, nhìn lên trên trần nhà được trang hoàng cực kỳ tinh xảo và lộng lẫy ở ngay phía trên đầu mình.

Cô dường như đã không còn là một cô gái đơn thuần như trước nữa, cô cũng không còn ngu ngốc như trước nữa rồi. Hình như cô đã bắt đầu nhận thức được, trên thế giới này, không phải là tôi thích anh thì ngược lại, anh cũng sẽ phải yêu thích tôi, cũng không phải là mình cứ đối xử tốt với người khác, thì người khác cũng sẽ yêu thích mình.

Như vậy, từ giờ trở đi, Tống Ưong Ưong sẽ không bao giờ còn ngu ngốc như vậy nữa. Chỉ vì nhà họ Tống mà cô sẽ ở lại chỗ này, nhất định sẽ phải ở lại chỗ này.

Đợi cho đến khi ba người anh trai của cô đã đứng vững vàng trên đôi chân của mình, đợi cho đến khi những nguy hiểm của Tống thị qua đi, cô sẽ lập tức đồng ý ly hôn, không bao giờ còn ở lại chỗ này nữa.

Mà ngay cả người đàn ông kia, cái người đã từng cho cô một ảo tưởng hoàn mỹ về sự tốt đẹp của đàn ông, đến lúc này cô cũng đã cảm thấy không còn thấy lưu luyến nữa rồi.

“Cốc cốc cốc”, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, Ưong Ưong khàn giọng mở miệng hỏi: “Ai vậy?”

“Thiếu phu nhân, thiếu gia và nhị tiểu thư đã trở lại, xin mời ngài xuống dưới nhà.”

Giọng nói ôn hòa của thím Lý truyền đến, Ưong Ưong muốn từ chối, rồi lại sợ rằng thím Lý, người gần đây luôn đối xử với cô rất tốt, sẽ gặp phải cảnh khó xử, cô đành phải cố gắng gượng ngồi dậy, nói một câu: “Tôi biết rồi, tôi sẽ xuống ngay.”

Lúc cô đi xuống lầu, liền nhìn thấy một đôi bích nhân, nam có phong độ thân thái tuấn lãng, nữ xinh đẹp đến động lòng người, còn cô đã bị bệnh hai ngày

nay, khuôn mặt cũng là trở nên xám xịt, đờ đẫn, đôi mắt lại càng vô thần, tựa như là bị một lớp cát đục ngầu che phủ lên.

“Chị dâu, xin chào.” Y Lan cười tủm tỉm cất tiếng chào hỏi Ương Ương, đưa tay ra cực kỳ nhiệt tình.

Nơi đáy lòng của Ương Ương thoáng lướt qua chút ảm áp nhàn nhạt, vị nhị tiểu thư này thoát nhìn giống như là một người cực kỳ dễ gần. Ương Ương liền nhẹ nhàng cười, vươn tay ra: “Xin chào nhị tiểu thư.”

“Chị dâu, chị không nên gọi tôi là nhị tiểu thư như thế, cứ gọi tôi là Y Lan là được rồi!” Y Lan nghiêng đầu hơi mỉm cười, vẻ mặt rục rờ.

Thân thể Ương Ương đột nhiên liền cứng ngắc ngay lập tức.

Cô ta là Y Lan, chính là người phụ nữ mà từ trong miệng Trần Tấn Nhiên đã từng nói là người phụ nữ mà anh ta yêu, Y Lan.

Chính là cô ta, nhưng mà tại sao cô ta lại là nhị tiểu thư của nhà họ Trần?

Chẳng lẽ, hai người bọn họ loạn luân?

“Từ nay về sau, Y Lan sẽ ở lại đây, không cho phép cô được bắt nạt cô ấy. Nếu như để cho tôi biết được cô đã làm cho cô ấy không được vui hoặc là như thế nào đó, cẩn thận tôi sẽ lột một lớp da của cô!”

Trần Tấn Nhiên nhìn gương mặt nhợt nhạt của Ương Ương, chẳng biết tại sao, đáy lòng anh chợt có chút gì đó cảm thấy thiếu tự nhiên, không được dễ chịu. Anh nhớ tới hai ngày trước, cô còn giống như một nụ hoa tươi tốt, đầy đặn, nhưng bây giờ, nháy mắt một cái, bộ dáng của cô đã trở thành như vậy.

Nghĩ lại, anh lại tưởng tượng, nói cho cùng, chuyện này là do lỗi của ai chứ!

Ai bảo cô cứ mặt dày mày dạn cố tình ngã vào, ai bảo cô cố ý không muốn ly hôn! Đây là sự báo ứng của cô! Cô bị báo ứng vì đã chia rẽ anh và Y Lan!

Ương Ương nghe thấy anh nói như vậy, thân thể liền có chút lay động một cái. Cô muốn khóc, nhưng mà cô nghĩ tới chính mình đã phải khó khăn như thế nào mới có được quyết tâm kia, vì vậy lúc này cô không thể lại khóc được. Ở nơi này không thể như ở nhà họ Tống, cô không phải là công chúa luôn được mọi người nâng niu chiều chuộng.

“Tôi sẽ không như vậy.” Tống Ương Ương gật gật đầu, cô nhẹ nhàng mỉm cười một cái, nói: “Để tôi đi bảo phòng bếp chuẩn bị bữa tối.”

Trần Tấn Nhiên nhìn thấy cô như vậy, môi khẽ mấp máy mấy cái, chung quy là anh cũng vẫn chưa nói được câu gì. Vốn dĩ anh cũng không phải là người cay nghiệt, mà ngay lần trước anh trở nên tàn nhẫn và cay nghiệt, cũng chính là do anh bị cô bức cho thành ra như vậy.

Người hầu trong nhà đã được huấn luyện cực kỳ tốt, không mất thời gian bao lâu, bữa tối liền chuẩn bị đầy đủ. Ương Ương ngồi một mình ở cái bàn ăn ở bên

canh, nhìn Trần Tấn Nhiên và Trần Y Lan ngồi cùng một chỗ. Chốc chốc, anh lại thân mật gấp thức ăn cho Y Lan, một chốc lát lại cầm chiếc khăn ăn lau đi một tí súp bị dính lại ở bên môi của Y Lan. Đột nhiên, Ương Ương cảm thấy mình không còn khẩu vị để ăn. Cô liền để đĩa xuống, cầm khăn ăn nhẹ nhàng lau qua miệng của mình, tiếp đó Ương Ương đứng lên, nhẹ nhàng cười vẻ rất lễ độ: “Tôi đã ăn đủ rồi, Tấn Nhiên, anh và Y Lan cứ từ từ ăn.”

Ương Ương nói xong, xoay người liền dự định đi lên lầu, nhưng Y Lan lại đột nhiên mở miệng gọi với theo cô một câu: “Chị dâu... Có phải là chị không muốn nhìn thấy Y Lan phải không?”

Trần Tấn Nhiên nhìn gương mặt của Ương Ương trắng bệch ra, chẳng biết tại sao, nơi đáy lòng anh có chút gì đó không được tự nhiên và cảm giác có chút khó chịu.

Ương Ương quay đầu lại, liền nhìn thấy vẻ mặt Y Lan biểu lộ sự bất an. Y Lan đang đứng ở dưới ánh đèn sáng chói, làm cho chiếc váy màu lam của cô nhìn giống như một đám mây. Y Lan còn trẻ như vậy, lại xinh đẹp như thế, nhìn Y Lan lúc này chắc cũng cùng độ tuổi với cô, nhưng cách đối xử giữa hai người lại không giống nhau.

“Nhị tiểu thư, tại sao cô lại nghĩ như vậy chứ? Chỉ là do tôi đang mang bệnh, trong người cảm thấy có chút không được thoải mái, tôi ở lại nơi này cũng chỉ làm khuấy đảo bữa ăn của hai người mà thôi.”

Ương Ương cười khở một tiếng, vành mắt của cô sung mọng, tím xanh, gương mặt tái nhợt một mảnh. Cô đứng ở nơi đó, thoạt nhìn cũng làm cho người ta hết sức sợ hãi.

“Chị dâu, xem ra những lời chị nói quả thực rất đúng, bộ dạng của chị cũng không được thoải mái, để tôi bảo anh Tấn Nhiên đưa chị lên trên phòng.” Y Lan nói xong, nhân tiện đẩy Trần Tấn Nhiên một cái, hơn nữa còn mở miệng nói ra những lời rất nhẹ nhàng: “Anh Tấn Nhiên, anh đi lên cùng với chị dâu đi, nhìn sắc mặt của chị ấy có vẻ rất kém đây...”

Trần Tấn Nhiên đặt mạnh đôi đũa lên trên mặt bàn một cái thật nặng nề, vẻ mặt anh biểu lộ rõ sự u ám thấy không thể nhìn rõ cảm xúc vui buồn, thế nhưng Ương Ương lại không sao kiềm chế được, người thoáng co rúm lại một chút.

“Nếu như thân thể không thoải mái, cũng đừng có đi ra xuất hiện trước mặt người khác như vậy, thật mất thể diện, thật không biết xấu hổ! Cô trở về phòng của cô đi!” Anh lạnh lùng mở miệng, nhìn thấy bóng dáng gầy gò của cô đang đứng ở nơi đó, tự đáy lòng anh không khỏi đè nén lại cảm xúc rung động của mình, hung hăng trừng mắt nhìn cô.

Tuy rằng biết là cô hoàn toàn vô tội, nhưng anh cũng sẽ không dành cho cô vẻ mặt tốt đẹp. Chẳng qua cũng chỉ vì cô muốn chiếm cái vị trí này mà thôi, nếu như không phải như thế, khi gặp phải những nhục nhã như vậy, tại sao cô lại không chịu đồng ý ly hôn?

Nước mắt của Ương Ương bùng lên, trào ra như vỡ đê: “Là do anh nói em đi xuống mà!”

“Nếu như cô thật sự bị bệnh vô cùng nặng, tại sao không nói cho thím Lý biết? Miễn cưỡng đi ra đây để làm cái gì? Cô cố ý để cho Y Lan nhìn thấy, cố ý làm cho Y Lan tức giận phải không?”

“Trần Tấn Nhiên, anh nói cũng cần để ý xem mình nói có lý hay không chứ? Thím Lý chỉ nói anh cùng nhị tiểu thư đã trở lại. Làm sao em biết được nhị tiểu thư lại chính là người con gái mà anh thích chứ?” Ương Ương tức giận, cô cũng mặc kệ không thèm quan tâm đến chuyện mình đã gây ra những ồn ào kia!

“Cô...” Trần Tấn Nhiên nghe xong lời này liền nổi giận, đang muốn phát tác ra thì bỗng nhiên thấy thoáng cái, Y Lan liền thét lên một tiếng, đẩy Trần Tấn Nhiên ra, sau đó liền chạy đi ra ngoài...

“Đồ đê tiện kia! Nếu như Y Lan có một chút gì đó không hay, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho cô, còn cả nhà họ Tống của các người nữa!”

Trần Tấn Nhiên bất chấp tất cả những chuyện khác, xoay người đuổi theo Y Lan vừa chạy ra khỏi phòng ăn.

Ương Ương cảm thấy trên người mình cứ nổi lên từng hồi từng hồi lạnh buốt. Cuộc hôn nhân này giống như là một lời phù chú, cứ một mực bao quanh lấy cô, làm cho cô không thể nào nhúc nhích nổi dù chỉ một chút xíu.

Trần Tấn Nhiên đuổi theo Y Lan đi ra ngoài, thấy cô lao đảo té nhào ở trên mặt đất, chỉ cảm thấy một hồi một hồi đau lòng, liền nhanh chóng chạy tới ôm lấy Y Lan. Anh biết rõ cái thân phận nhị tiểu thư kia chính là sự khúc mắc trong lòng của Y Lan, nhưng mà đồ chết tiệt Tống Ương Ương kia lại còn hết lần này tới lần khác nói Y Lan của anh như vậy!

Tống Ương Ương kia chính là có chủ tâm, cô ta đã có chủ tâm muốn hại chết Y Lan!

“Tấn Nhiên, anh hãy buông tay thả cho em đi thôi! Khắp trên thế giới này người nào cũng biết em là nhị tiểu thư của nhà họ Trần, nhưng lại không có ai hiểu được em chính là người phụ nữ mà anh yêu mến... Em còn ở lại chỗ này, có ý nghĩa gì đâu?”

“Y Lan! Không cho phép em nói bậy, em cứ ở lại bên cạnh anh, chúng ta không có liên hệ máu mủ huyết thống với nhau, vì sao lại không thể sống cùng một chỗ được chứ?”

“Nhưng chỉ có anh nghĩ như vậy mà thôi, những người khác lại không nghĩ như vậy. Ngay từ nhỏ em đã được nuôi dưỡng ở trong nhà họ Trần, người người đều biết em là nhị tiểu thư của nhà họ Trần. Huống chi, ba ba sớm đã nói, bất kể như thế nào, em và anh đều không có khả năng... Em còn tranh giành cái gì được nữa đây?”

“Em không cần phải tranh giành cái gì hết! Y Lan em hoàn toàn không cần phải tranh giành, anh là của em, không ai có thể đoạt em đi được!” Trần Tấn Nhiên đau lòng không chịu nổi, đưa tay bế Y Lan lên, nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng nói: “Y Lan, anh sẽ không bỏ qua cho đồ đê tiện kia! Cô ta lại dám nói ra những lời nói làm kích thích em như vậy, cô ta có chủ tâm không muốn sống nữa rồi chẳng!”

“Không... Anh Tấn Nhiên, chị dâu nói không hề sai, chị ấy cũng không biết thân phận của em, anh đừng có trách mắng gì chị ấy, chị ấy còn đang bệnh đó...”

Y Lan nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn chan chứa những giọt lệ ẩm ướt liền áp thật chặt vào trước ngực Trần Tấn Nhiên. Y Lan ôm chặt lấy anh, nhẹ nhàng ní non: “Anh Tấn Nhiên, anh đồng ý với em đi...”

“Y Lan, tại sao em lại còn có thể nói đỡ cho cô ta những lời như vậy chứ? Em biết rõ là người phụ nữ kia hoàn toàn đang giả vờ mà! Nhà họ Trần này đâu có bạc đãi cô ta, đang yên đang lành làm sao lại bị bệnh được chứ? Chính là do cô ta không muốn ly hôn, cô ta chỉ đang muốn tranh thủ sự thương cảm của mọi người mà thôi!”

“Thật vậy chứ?” Thấy Trần Tấn Nhiên nói chắc chắn như vậy, Y Lan cũng trở nên có chút do dự...

“Trăm phần trăm là thật sự!”

Y Lan ồ lên một tiếng, gật gật đầu: “Anh Tấn Nhiên, chị dâu là người ở nơi nào vậy?”

Chương 7

Bắt Nấu Cho Tình Địch Nội Súp

“**N**gười Hàng Châu... Em cứ trực tiếp gọi cô ta là Tống Ương Ương, không cần thiết phải gọi cái gì mà chị dâu, cô ta không xứng!” Trần Tấn Nhiên cười lạnh, lên tiếng nói ra một câu không có chút lưu tình nào.

“Như vậy không được hay lắm, nói như thế nào mọi người đều biết cô ta là phu nhân của anh mà...”

Quả nhiên lông mày của Trần Tấn Nhiên liền nhíu chặt lại: “Cái gì mà phu nhân của anh, anh không thừa nhận, cô ta muốn làm cái gì?”

“Anh Tấn Nhiên, anh làm như vậy thực dọa người... Từ nay về sau anh sẽ không đối xử với em hung dữ như vậy chứ?”

“Làm sao anh lại có thể hung dữ với em được chứ. Anh thương em còn không đủ...” Trần Tấn Nhiên liền cúi đầu xuống hôn Y Lan quán quýt si mê, mở

miệng nói: “Đêm nay anh sẽ ở cùng với em, vài ngày nay không gặp em rồi, anh nhớ em đến sắp chết rồi đây này...”

“Anh Tấn Nhiên, anh thật đáng ghét, xấu hổ chết đi được...” Y Lan liền tránh ra khỏi trong lòng ngực của anh, bụm mặt nhẹ nhàng đấm Trần Tấn Nhiên.

“Xấu hổ cái gì mà xấu hổ? Em cũng đừng có quên, khi mới mười bảy tuổi em đã cùng với anh...” Trần Tấn Nhiên càng hôn càng làm càn, dứt khoát kéo Y Lan đến đặt cô tựa vào bên cạnh thân cây, tiếp đó, từ trong cổ anh liền tuôn ra một tiếng gầm nhẹ đã bị đè nén: “Y Lan, anh muốn em...”

“Anh Tấn Nhiên... Đừng, chị dâu, Tống Ương Ương đang nhìn...” Hô hấp của Y Lan cũng bắt đầu trở nên dồn dập hơn, tuy trong miệng Y Lan nói như vậy, nhưng hai tay cô lại gắt gao ôm lấy cổ của Trần Tấn Nhiên, thân thể lại càng áp sát chặt chẽ vào Trần Tấn Nhiên...

“Bất kể cô ta có làm gì! Y Lan, anh chỉ muốn em!” Trần Tấn Nhiên hôn Y Lan đến không muốn ngừng lại, mặc kệ tất cả, thoáng cái dứt khoát bế bổng Y Lan lên, nhanh chóng đi về hướng biệt thự ...

Ương Ương đứng một mình hồi lâu, cô còn chưa tới kịp tiến vào trong phòng ngủ của mình, liền nhìn thấy Trần Tấn Nhiên ôm Trần Y Lan tiến vào. Tự đáy lòng cô khê giật mình, không khỏi lui về phía sau một bước, lách mình muốn né tránh. Nhưng Trần Tấn Nhiên cũng đã đi tới, anh lướt qua sát thân thể của cô nhưng cũng không buồn liếc nhìn cô một cái liền trực tiếp đi vào trong phòng ngủ...

Thậm chí, ngay cả cửa phòng ngủ cũng không đóng lại... Ương Ương tựa như một pho tượng gỗ, nhìn chiếc đèn chùm thủy tinh sáng chói lúc này như đang lung la lung lay, trước mắt của cô như đã trở nên bị vỡ nát một mảnh.

Ương Ương trở về gian phòng của mình, cảm giác cuộc sống mười chín năm của mình, tại thời khắc này tánh mạng của mình tựa như cũng đã kết thúc rồi vậy. Tính tình của cô cũng có biến đổi lớn, trước kia cô là một thiên kim tiểu thư, sống vô ưu vô lự như là một cô gái ngốc nghếch, sung sướng chết đi được.

“Anh Tấn Nhiên... Ừm... Nhẹ một chút...” Đi trở về phòng ngủ của mình, Ương Ương nhất định phải đi qua căn phòng ngủ có hai người đang ở bên trong kia. Tiếng kêu của Trần Y Lan làm như về yêu đuối lại mang như theo sự nũng nịu truyền vào trong tai của cô thật rõ ràng. Bước chân của cô thoáng dừng lại một chút, muốn dịch chuyển khỏi nơi đó, nhưng lại giống như đã bị đóng đinh ở trên mặt đất vậy.

Trên mặt chiếc giường nước không lộ lẽ ra chỉ có cô và Trần Tấn Nhiên nằm ở trên đó, lúc này lại đang bày ra hai cái thân thể trần trụi, một là của chồng cô, một là của em gái chồng của cô.

“Y Lan, anh nhớ em muốn chết... Ừm, thật chặt, Y Lan... Y Lan, anh yêu em...”

“Anh Tấn Nhiên, anh lại gạt người ta... Ai mà không biết đàn ông các anh ở trên giường... A... Ừm...”

Trần Y Lan còn chưa dứt lời, tiếp đó lại là một hồi thở dốc, rồi lại tiếng kêu như hờn dỗi cùng với những lời liên tục xin tha thứ. Ương Ương không muốn đứng ở nơi đó tiếp nữa, cô xoay người rời đi, bên tai cô vẫn đang còn vang vọng không ngừng tiếng nói của Trần Tấn Nhiên chan chứa tình cảm nồng đậm và sâu sắc, Y Lan anh yêu em, anh muốn cưới em, anh chỉ thích em...

Rốt cuộc, Ương Ương không thể nhẫn nhịn được nữa, sau khi vào cửa, cô nặng nề đóng mạnh cánh cửa phòng ngủ nghe rầm một tiếng!

Ương Ương hít thở một hơi thật sâu, đi vào trong phòng tắm tắm rửa một chút. Cô ngâm người tắm xong xuôi, vừa đi ra, lại nghe thấy nơi cánh cửa phòng ngủ bị đập mạnh vang lên rầm rầm. Ương Ương mặc áo ngủ, vẻ mặt không chút biểu cảm đi ra mở cửa.

Nhìn thấy Trần Tấn Nhiên đứng ở bên ngoài, vẻ mặt nổi giận đùng đùng.

Anh vừa nhìn thấy cô đi ra, lại dường như là thở dài một hơi nhẹ nhõm, tiếp đó lại chỉ tay vào cái mũi của cô, nói ra những lời tàn nhẫn, độc ác: “Tổng Ương Ương, cô đập cửa cho ai nhìn đấy hả? Có phải là cô có chủ tâm muốn làm cho Y Lan cảm thấy khổ sở hay không? Cái người phụ nữ này, tại sao cô lại có thể ác độc như vậy chứ? Đã “Cru chiếm thước sào”⁽¹⁾ rồi mà còn không cho phép chúng ta cùng một chỗ nữa sao?”

“Anh nói đủ chưa!” Ương Ương hung hăng trừng mắt nhìn anh: “Tôi phải đi ngủ rồi, nói đủ rồi thì anh đi được rồi đấy!”

Cô nịnh nọt anh, làm nũng với anh là sai, nhẫn nhịn anh cũng vẫn sai, như vậy cô còn có thể làm gì với anh đây? Cô, Tổng Ương Ương này, cho dù tốt xấu thế nào, cũng là thiên kim duy nhất của nhà họ Tống, cũng là người được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên! Cô dựa vào cái gì mà phải nén giận như vậy chứ?

“Tổng Ương Ương, cô...” Trần Tấn Nhiên hoàn toàn không hề ngờ tới Tống Ương Ương sẽ có phản ứng như vậy, thoáng cái, anh bị nghẹn họng, sững sờ trân trối nhìn cô đứng ở nơi đó.

“Tôi như thế nào? Anh còn muốn tôi thế nào nữa đây?” Cho dù là Ương Ương nói kiên quyết như vậy, nhưng nơi đáy mắt cô lại đã ngấn lệ: “Tôi cũng là người bị ép buộc phải gả tới đây, nếu không phải vì mẹ, anh nghĩ rằng tôi và anh có thể gả cho nhau sao?”

“Tôi đã nói cô có thể ly hôn rồi mà!” Trần Tấn Nhiên nghe cô nói những lời như vậy, chỉ cảm thấy trong nội tâm một hồi mệt mỏi, anh mở miệng, oang oang nói ra những lời đầy tức giận.

“Tôi nói rồi, ngoại trừ không ly hôn, bất cứ chuyện gì tôi cũng có thể đồng ý với anh. Anh và Trần tiểu thư muốn ở cùng một chỗ, cũng có thể, các người

muốn như thế nào cũng có thể, tôi không can thiệp vào. Anh có thể coi tôi như không khí, nếu như coi tôi như không khí mà cũng cảm thấy chướng mắt, vậy thì tôi có thể đi Singapore để chăm sóc ba ba.”

“Cô đừng có mơ tưởng! Bây giờ cô đi Singapore, ba ba sẽ nghĩ như thế nào? Cô có chủ tâm muốn nói cho ba ba biết rõ tôi và cô không thể tiếp tục sống cùng với nhau được, có chủ tâm muốn làm cho ba ba tôi tức chết phải không?”

Trần Tấn Nhiên nghe cô nói ra những lời kiên quyết như vậy, không khỏi mở miệng nói ra đầy vẻ oán hận, không chút do dự từ chối luôn ý định kia của cô!

“Tôi và anh không thể nào tiếp tục nói chuyện được với nhau, anh trở về phòng của anh đi, Trần tiểu thư đang đợi anh đó.”

Ưong Ưong nói vẻ lười biếng, tiếp đó muốn đóng cánh cửa phòng ngủ lại.

“Khoan đã!” Trần Tấn Nhiên đột nhiên chống vào cánh cửa, ngăn cản cô đóng cửa lại, lạnh lùng nhìn cô nói ra một câu: “Bữa cơm tối Y Lan không ăn được, cô đi nấu cho cô ấy nồi súp rồi mang tới đây!”

“Trong nhà đã có người hầu, đầu bếp cũng có đến ba người, tôi sẽ không đi nấu cái nồi súp gì đó như anh đã nói, rồi mang tới đây!”

Ưong Ưong cảm thấy khó thở, nguyên bản tính tình của cô cũng không phải là không tốt như vậy, chỉ vì bị ép buộc trở nên nóng nảy, lại càng không có đầu óc nào mà để ý quan tâm đến lời nói của mình nữa!

“Cô là người Hàng Châu, Y Lan muốn ăn uống theo khẩu vị vùng đó, đầu bếp trong nhà cũng sẽ không làm!” Trần Tấn Nhiên nhếch đôi môi mỏng, mở miệng nói, đáy mắt không có một chút ấm áp: “Như thế nào, thân làm chị dâu, đến việc nấu cho em gái của chồng mình một nồi súp thôi cũng không muốn sao?”

“Cái gì mà chị dâu? Cái gì mà chồng mình chứ? Là chính miệng anh nói không cho phép tôi được gọi anh như vậy, anh nói như vậy khác gì tự tát vào mình cơ chứ!” Ưong Ưong cũng không chịu yếu thế chút nào, phản kích trở lại Trần Tấn Nhiên. Nhưng không ngờ, Trần Tấn Nhiên đột nhiên vung tay lên, giáng một cái bạt tai lên trên mặt cô: “Cô có đi nấu hay không hả?!”

Từ nhỏ đến lớn, Ưong Ưong chưa từng bao giờ phải chịu đến một cái đập mạnh lên người, nhưng mà, gả tới đây chưa được đến một tuần, vậy mà cô đã bị đánh đến lần thứ hai, hơn nữa hai lần đều là bị tát.

Ưong Ưong cứ như vậy bụm mặt nhìn lại Trần Tấn Nhiên, thoáng cái, nước mắt liền trào ra, lặng lẽ chảy xuống dưới.

“Trần Tấn Nhiên.”

Ưong Ưong nghẹn ngào, cô gần như cơ hồ không thể nào tự kiềm chế nổi nữa. Ưong Ưong hơi khép mắt lại, cô nhìn anh xuyên qua màn nước mắt, nói: “Tại sao anh lại có thể ức hiếp người khác như vậy?”

Trần Tấn Nhiên nhìn thấy cô như vậy, chẳng biết tại sao, trong cổ họng anh tựa như có một nắm bông chặn ngang, cực kỳ khó chịu, chỉ là anh vẫn cứ hung hăng trừng mắt nhìn cô: “Tôi chỉ hỏi cô, có đi nấu không?”

Ưong Ưong gật đầu, “Được, tôi đi, một lần này, tôi đây cho rằng tôi nấu nồi súp này để cho em gái của chồng mình. Nhưng mà, Trần Tấn Nhiên, đến lần sau, cho dù anh có đánh chết tôi, tôi cũng sẽ không bao giờ làm theo nữa!”

Cô đưa tay đẩy anh ra, xoay người đi xuống lầu. Từ nhỏ đến lớn, cô đã từng nấu súp bao giờ đâu kia chứ? Đến ngay cả phòng bếp cô cũng không hề bước vào đó một bước.

Ưong Ưong đứng ở trong phòng bếp, phát hiện ra mình cũng không biết phải sử dụng đồ dùng thế nào, ngay cả việc phải chuẩn bị nguyên vật liệu thế nào cô cũng không hề hay biết. Cô kinh ngạc nhìn qua phòng bếp sạch sẽ, rớt cục không nhận nhận được nữa, Ưong Ưong liền ngồi thụp xuống trên mặt đất òa lên khóc nức nở.

“Thiếu phu nhân, để tôi tới giúp cô nhé.” Thím Lý thật sự không thể nhìn được cảnh này, thím cũng không để ý tới Trần Tấn Nhiên mặt lạnh đang đứng ở bên cạnh, nhẹ nhàng đi qua kéo cô đứng dậy nói như vỗ về an ủi.

“Tôi cũng không cho phép bất cứ người nào giúp đỡ cô ấy! Thím Lý, thím trở về phòng của mình đi!”

“Thiếu gia, trái tim của ngài thực sự quá độc ác. Thiếu phu nhân đâu có làm sai việc gì đâu cơ chứ?” Thím Lý bất mãn mở miệng nói, chăm chú giữ thật chặt bàn tay của Ưong Ưong.

“Nếu như thím không còn muốn tiếp tục làm việc tại nhà họ Trần nữa, vậy thì thím cứ ở lại nơi đó mà giúp cho cô ta!” Hiển nhiên Trần Tấn Nhiên khi thấy thím Lý đã sống ở trong nhà họ Trần này đến mấy chục năm lại có thể ra tay giúp đỡ Ưong Ưong như vậy, trong lòng không khỏi nổi lên cơn giận dữ!

Thím Lý nghe thấy vậy, cả người đều như cứng lại ngay tại chỗ. Thím đã sống ở tại nhà họ Trần này suốt vài chục năm nay, không nói đến chuyện lão gia và phu nhân đã đối xử với thím như thế nào, nhưng mà, những bọn người thuộc lớp tiểu bối thế này lại không chịu tôn trọng thím? Hiện tại, vị thiếu gia mà thím đã tự tay nuôi lớn kia lại muốn đuổi thím đi sao?

“Thiếu gia, nếu như hôm nay tôi giúp cho thiếu phu nhân, thiếu gia thực sự sẽ đuổi tôi đi phải không?” Trong nội tâm thím Lý cảm thấy một hồi cực kỳ khó chịu, chỉ vì một vị Y Lan tiểu thư này, mà thiếu gia muốn làm cho mọi chuyện trở thành âm ỉ lên như thế có phải không?

Ghi chú:

1. Cưu chiếm thước sào: Nghĩa: Chim Cưu chiếm tổ chim Thước. Chim Cưu còn gọi là chim Tu hú, chim Thước còn gọi là chim Khách. Chim Tu hú chiếm tổ chim Khách. Câu thành ngữ này xuất phát từ thực tế cuộc sống sinh tồn của

các loại chim: Chim tu hú vụng về không biết làm tổ, không biết ấp trứng, cho nên thường đẻ trứng nhờ vào tổ chim khách nhờ ấp hộ. Chim tu hú non thường có kích thước lớn hơn các con chim khách non trong tổ đẻ nhờ, nên không những chiếm luôn tổ mà còn đẩy các con chim khách non ra khỏi tổ, để tranh hết thức ăn của chim bố mẹ mang về nuôi lũ chim non khác.

Chương 8

Quyết Định Rời Đi

Thiếu phu nhân có điều gì sai chứ? Chuyện kết hôn là do bậc trưởng bối của hai nhà định đoạt tiến hành, thiếu phu nhân hoàn toàn là một người vô tội, chính là người bị hại!

Trần Tấn Nhiên nhìn thân hình thím Lý còng xuống như vậy, cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Anh cũng không phải là người xấu, xưa nay anh là người chưa từng bao giờ có những đối xử hà khắc với người hầu, nhưng mà không biết tại sao, anh lại chỉ chán ghét có Tống Ương Ương!

“Anh Tấn Nhiên, coi như mọi chuyện đã xong rồi, cũng đã trễ như vậy, Y Lan cũng không đói, anh đừng bảo chị dâu bận rộn trong phòng bếp làm gì...”

Đột nhiên giọng nói của Trần Y Lan vang lên từ trên bậc thang. Ương Ương ngẩng đầu lên, chỉ thấy cô yếu ớt tựa người ở trên lan can, trên người bọc một chiếc áo ngủ thật dày, xem ra dường như là của Trần Tấn Nhiên.

Ương Ương không muốn nhìn Y Lan thêm nữa, xoay người lại đỡ thím Lý đi đến ngồi xuống một bên: “Thím Lý, thím hãy đi nghỉ ngơi đi, không sao đâu, tôi cũng đi lên bây giờ đây.”

“Thiếu phu nhân, ngài vẫn đang bệnh sức khỏe còn chưa phục hồi.” Thím Lý có chút lo lắng nhìn cô đứng lên đi lên lầu, không khỏi đau lòng hỏi.

“Không sao đâu, hiện tại tôi cũng không phải là một thiên kim tiểu thư, làm sao có thể ở đây làm phiền toái người khác được.” Ương Ương nở một nụ cười nhàn nhạt, nhẹ nhàng đẩy tay ra thím Lý ra đi lên lầu. Thân thể của cô còn chưa được phục hồi, âm ỉ một hồi lâu như vậy, căn bản đã không thể chống đỡ nổi nữa rồi.

“Một khi nhị tiểu thư đã không để ý đến việc tôi nấu súp nữa, tôi đây cũng trở về phòng để nghỉ ngơi, hai người cũng sớm nghỉ ngơi một chút đi.”

Ương Ương yên lặng liếc nhìn Trần Tấn Nhiên một cái, cũng không nói thêm câu gì nữa, cúi đầu đi lên lầu.

Trần Tấn Nhiên nhìn thấy bộ dạng cô trầm mặc yên tĩnh như vậy, cũng không khỏi nhớ tới cái kết hôn ngày đó, cô đối với anh như thế nào. Bộ dạng nũng nịu của cô khi từng lần cất lên tiếng gọi anh là ông xã, bộ dạng cô ôm lấy anh mà dúi dúi, trăm phương ngàn kế muốn anh không cần phải ly hôn với cô.

Nhưng mà chỉ nháy mắt, cô lại có thể bình tĩnh nói ra những lời như vậy, lại nói ra những lời bảo anh và người phụ nữ khác cùng nhau đi nghỉ ngơi như vậy.

Trần Tấn Nhiên không thể nhẫn nhịn nổi cơn lửa giận trong lòng, khễ vươn tay ra túm lấy cánh tay của Ương Ương kéo lại. Ương Ương đã mệt nhọc quá mức không kịp đề phòng bị anh hung ác lôi kéo một cái như vậy, cả người liền va vào trên lan can. Ương Ương liền cảm thấy phía sau lưng mình lập tức truyền đến một hồi đau đớn lợi hại. Trong nháy mắt sắc mặt cô liền trở nên trắng bệch một mảnh.

“Anh còn muốn làm cái gì nữa đây?” Ương Ương vừa đau vừa tức, hung hăng đẩy Trần Tấn Nhiên ra, nhưng mà anh lại càng nắm chặt lấy cổ tay của cô hơn, đau nhức đến mức tưởng chừng như sắp bóp nát hết cả xương cốt của cô ra đến nơi!

“Tôi đã đồng ý chuyện cô không cần phải nấu súp nữa chưa?” Trần Tấn Nhiên lạnh lùng nhìn thẳng vào cô, thấy bộ dạng của cô có vẻ lão đảo sắp ngã đến nơi, lực đạo nơi tay không khỏi thoáng buông lỏng ra một chút, nhưng giọng nói vẫn lạnh như băng không hề thay đổi chút nào.

“Nhị tiểu thư nói không uống súp nữa, tôi còn đi nấu nồi súp kia để cho ai uống đây?”

Ương Ương đau đến mức trên đầu đầy mồ hôi, phía sau lưng cô bỏng rát, đau đớn đến khó nhịn.

“Không ai uống cô cũng phải đi nấu nồi súp đó! Tôi đã nói với cô hết lần này tới lần khác rồi, cô phải đi nấu ngay bây giờ!”

“Trần Tấn Nhiên, anh không phải là người, anh là đồ vô lại!” Ương Ương tức giận nổi điên, cô liều mạng đá anh, há mồm cắn vào trên cổ tay của anh, “Trần Tấn Nhiên, tôi liều mạng với anh, cùng lắm thì mọi người cùng nhau chết!”

“Cô... cô đúng là đồ điên khùng, cái người phụ nữ điên này!” Trần Tấn Nhiên bị cô cắn cực kỳ đau nhức, rớt cục anh vẫn phải hung hăng đẩy cô ra. Ương Ương lão đảo mấy bước, thiếu chút nữa thì đã ngã lộn từ trên lan can ra bên ngoài. Ương Ương vẫn còn chưa tỉnh hồn, cô gắt gao túm lấy hàng lan can gỗ kia, thở hổn hển từng ngum từng ngum. Cái người đàn ông kia, thực sự là một người đàn ông tuyệt tình máu lạnh, cô thề cô sẽ không bao giờ còn yêu mến anh nữa, một chút cũng sẽ không yêu mến nữa!

“Anh Tấn Nhiên, thôi quên đi, mọi chuyện coi như đã xong rồi, chúng ta trở về phòng thôi...”

Y Lan đứng không yên, cuống quýt chạy xuống giữ chặt lấy Trần Tấn Nhiên vẫn đang còn tức giận, nhẹ giọng khuyên lơn. Y Lan liếc nhìn qua gương mặt trắng bệch của Tống Ương Ương, lúc này Ương Ương vẫn đang cắn chặt môi lại, dường như cô thật sự bị đau lợi hại, trong nội tâm của Y Lan thực sự cảm thấy có chút gì đó hơi áy náy.

“Thím Lý, thím mau chóng đỡ thiếu phu nhân trở về phòng một chút đi.”

Thím Lý nghe thấy Y Lan nói như vậy, liền cuống quýt bước tới đỡ cho Ưong Ưong đứng lên. Cô cực kỳ vất vả di chuyển hai chân bước lên bậc thang, mãi cho đến lúc cánh cửa được đóng lại, cả người Ưong Ưong gần như ngổ liệt xuống trên mặt đất, nước mắt lại từng giọt thánh thót chảy ra ngoài.

“Thiếu phu nhân, ngài đang đau dữ dội lắm phải không? Để tôi đi mời bác sĩ nhé...” Thím Lý thấy bộ dạng cô cuộn mình lại khóc rống lên như vậy, trong lòng thím không khỏi một hồi một hồi đau đớn.

“Không cần đâu, thím Lý, cảm ơn thím... Tôi chỉ muốn về nhà thôi, tôi về nhà mình ở vài ngày có được không?”

Ưong Ưong ngược gương mặt chan chứa đầy nước mắt lên, vừa khóc vừa nức nở vừa lẩm bẩm hỏi.

“Được được, thiếu phu nhân, ngài dưỡng vết thương cho tốt, để tôi đi gọi điện thoại cho lão gia, để xin phép cho ngài đi về nhà ở mấy ngày...”

Thím Lý cũng hiểu được bây giờ Ưong Ưong trở về nhà mình ở vài ngày là tốt nhất, ít nhất không phải nhìn thấy cái cảnh thiếu gia và nhị tiểu thư anh em em em như vậy đâm vào tim mình.

“Thím Lý, vì sao anh ấy lại chán ghét tôi như vậy chứ? Tôi đã làm sai chỗ nào đây...”

Ưong Ưong vừa nhắm mắt lại liền lập tức nhìn thấy nơi đáy mắt của anh tràn đầy vẻ chán ghét, trong lòng cô không khỏi một hồi một hồi đau đớn. Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh liền yêu mến anh, nhưng mà lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, vậy mà lại chán ghét cô như vậy.

“Thiếu phu nhân, cô không có gì sai hết. Kỳ thật thiếu gia cũng không có gì sai, nhị tiểu thư cũng không sai. Mà cái sai ở đây chính là số mệnh của mấy người mà thôi.” Thím Lý ôm lấy Ưong Ưong, đỡ cô ngồi lên trên ghế sa lon, nặng nề thở một hơi thật dài.

“Nhị tiểu thư là đi theo chân phu nhân bây giờ gả tới đây, từ nhỏ đã sống cùng thiếu gia, là thanh mai trúc mã. Khi còn bé hai người cũng đã từng cãi nhau đánh nhau suốt ngày, nhưng mà về sau, hai người liền thích lẫn nhau.”

“Thím Lý, đã như vậy, vì sao hai người bọn họ lại không ở cùng một chỗ? Mà lại còn bắt Trần Tấn Nhiên phải cưới tôi về chứ?”

Ưong Ưong có chút khó hiểu, dù sao hai người cũng không phải là anh em ruột thịt, như vậy chẳng phải là thân càng thêm thân, sẽ càng tốt hơn sao?

“Bởi vì...” Thím Lý có chút khó xử, nhưng mà cuối cùng thím vẫn nói ra: “Bởi vì mẹ của nhị tiểu thư có thân phận quá thấp, trước kia, thanh danh cũng không được tốt lắm, lão gia cưới phu nhân về đã bị rất nhiều tiếng chê bai, đương nhiên sẽ không để cho thiếu gia lại lặp lại việc xấu đó. Huống chi, nhà họ

Tổng của cô lại có buôn bán qua lại với nhà họ Trần, cho nên giữa hai nhà mới phải có đám cưới như vậy.”

“Nhưng mà, đây là do cha chồng và mẹ tôi đề xuất ra, đâu có liên quan gì tới tôi đâu? Tất cả mọi việc tôi đều không được rõ ràng lắm. Tôi đây cũng chỉ là vì nghe lời mẹ, ngoan ngoãn gả tới đây mà thôi, vì sao anh ấy lại có thể chán ghét tôi như vậy chứ, lại còn nhất định cho là tôi đã phá hủy chuyện của anh ấy và nhị tiểu thư nữa chứ!”

Ương Ương khó hiểu, anh là người bị hại, mà cô cũng là người bị hại. Cô phải gả cho một con người xa lạ như vậy, chẳng lẽ là chính bản thân cô cũng nguyện ý hay sao? Nếu như có thể, chẳng lẽ cô lại không muốn mình được gả cho một người đàn ông mà mình thích hay sao?

Tuy rằng, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, thì trái tim bé nhỏ của cô đã rung động mất rồi.

Tuy rằng trái tim của cô đã từng có chút rung động, bản thân cô đã từng đơn thuần mà nghĩ rằng, cô muốn được luôn luôn sống cùng anh một cuộc sống thật tốt đẹp và hạnh phúc.

Chỉ là anh đã tự tay phá nát một phần chờ mong này của cô. Hiện tại, cô cũng không muốn còn phải nhìn thấy anh nữa, cũng chỉ cho rằng anh là con người xa lạ, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, cô sẽ không chút lựa chọn mà ly hôn với anh, tuyệt sẽ không quay đầu lại nhìn anh nhiều thêm một cái liếc mắt.

“Thiếu phu nhân, trong nội tâm thiếu gia cũng không được thoải mái, cho nên mới có thể nhìn bất cứ chỗ nào của cô cũng thấy không thuận mắt. Thiếu gia cũng coi cô giống như những người phụ nữ khác, trở thành những người chỉ yêu thích hư vinh phú quý. Cũng bởi vì trước kia thiếu gia đã nghe thấy nhiều lời đồn đại về thiếu phu nhân như vậy, cho nên mới trở thành chán ghét cô. Nhưng mà, thím Lý tin tưởng rằng, đến một ngày nào đó thiếu gia cũng sẽ nhận ra được thiếu phu nhân là người phụ nữ rất tốt. Thiếu gia cũng sẽ nhìn thấy điểm tốt của cô, thực sự sẽ đối xử với cô không hề giống như bây giờ nữa.”

“Sẽ có một ngày như vậy sao?” Ương Ương cúi đầu nhẹ nhàng nỉ non, nhưng nơi đáy mắt cô lại chỉ thấy một khoảng mờ mịt.

Thím Lý xúc thuốc ở phía sau lưng cho cô, vừa an ủi cô vài câu, sau đó mới rời đi. Ương Ương một mình nằm ở trên mặt giường lớn, lăn qua lật lại không sao ngủ được, không biết qua bao lâu, cô mới ngủ thiếp đi trong sự hỗn loạn.

Cả một đêm Ương Ương gặp ác mộng không ngừng. Cô gả tới đây vừa vặn một tuần, nhưng lại như bị sống ở trong địa ngục đàng đẵng suốt một năm.

Sáng sớm lúc thức dậy, Ương Ương ăn mặc chỉnh tề, thu thập một chút hành lý, vừa ra khỏi cửa, chợt nghe thấy tiếng nói của Trần Tấn Nhiên và Trần Y Lan đang trò chuyện với nhau cực kỳ vui vẻ trong phòng khách. Ương Ương đứng ở trên bậc thang trong chốc lát, nhưng cuối cùng cô vẫn tiếp tục đi xuống dưới.

Vẻ mặt cô không chút biểu cảm, kéo theo chiếc va li đi xuống lầu, đến nhìn cũng không nhìn hai người một cái liếc mắt...

“Chị dâu... Chị đi đâu vậy?” Y Lan liếc nhìn cô, sự vui vẻ nơi đáy mắt chợt ngừng lại, liền biến đổi thành vẻ mặt khiếp nhược.

Trần Tấn Nhiên vừa nghe thấy Y Lan nói như vậy, cũng quay đầu lại theo. Anh liền nhìn thấy Ương Ương, trên người cô mặc một chiếc áo khoác gió ngắn màu trắng đang đứng ở nơi đó, mái tóc chải chỉnh tề buông xõa ở trên vai, khuôn mặt trắng bệch, tuy vẻ mặt không hề biểu lộ, nhưng bộ dáng của cô lại rất bình thản.

“Mẹ tôi gọi điện thoại nói tôi về nhà ở vài ngày.” Ương Ương nhẹ nhàng nở một nụ cười. Cô cũng không có quá nhiều thành kiến đối với Trần Y Lan, mà ngược lại, cô vẫn hết sức thông cảm với cô.

Không thể được sống cùng một chỗ với người đàn ông mà mình yêu thích như vậy, thực sự là một sự tra tấn không phải là nhỏ.

“Chị dâu, tôi vừa về đến đây, chị lại muốn rời đi, người khác sẽ nghĩ về tôi như thế nào đây? Lại còn tưởng rằng Y Lan ức hiếp chị dâu kia đấy...”

Y Lan cúi đầu xuống vẻ đầy uất ức, liếc nhìn Trần Tấn Nhiên vẻ bất an, đưa tay ra nhẹ nhàng kéo Trần Tấn Nhiên, “Anh Tấn Nhiên, anh mau chóng bảo với chị dâu ở lại đây đi...”

Chương 9

Cuộc Sống Mới Của Ương Ương

“Y Lan nói rất đúng, nếu như cô muốn đi thì cũng có thể, cứ ly hôn xong thì cô nghĩ muốn cút đi ở nơi nào cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà cô ra đi theo cái kiểu không rõ ràng thế này, người ngoài sẽ nghĩ về nhà họ Trần của chúng ta như thế nào đây?”

Trần Tấn Nhiên lạnh lùng mở miệng nói với Ương Ương, nhưng bộ dạng ôm Trần Y Lan ở trong ngực mình lại cực kỳ lại dịu dàng.

Ương Ương làm như không nhìn thấy Trần Tấn Nhiên, vẫn chỉ cúi đầu, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Mẹ tôi bị bệnh, bảo tôi về nhà thăm bà một chút.”

“Bị bệnh sao? Chỉ sợ đây là lý do mà cô bịa đặt ra ấy chứ!” Trần Tấn Nhiên hừ lạnh một tiếng, liền chán ghét quay mặt đi: “Thu thập đồ đạc của cô lại mà trở về phòng mình đi!”

“Trần Tấn Nhiên, tôi phải về nhà!” Rốt cuộc lửa giận trong lòng Ương Ương liền bùng nổ, một tay cô đẩy luôn chiếc va li đang cầm trong tay ra, chiếc túi đang cầm trong tay kia cũng bị cô tức giận vứt xuống trên mặt đất: “Trần Tấn Nhiên, tôi muốn về nhà!”

Ương Ương không sao kiềm chế nổi nữa, toàn thân cô run hết cả lên. Cô lạnh lùng nhìn lại anh: “Làm gì có quy định nào nói rằng, người đã kết hôn không thể trở về nhà mẹ đẻ nữa! Tôi đã thành toàn cho hai người thành một đôi, ung dung tự tại sống ở nơi này chẳng phải là quá tốt rồi sao? Trần Tấn Nhiên, anh đừng có cái kiêu khinh người quá đáng như thế!”

Hiển nhiên Trần Tấn Nhiên nhìn thấy bộ dáng điên cuồng này của cô, cũng cảm thấy có chút hoảng sợ. Y Lan càng sợ hãi khóc rống lên: “Anh Tấn Nhiên... Chị dâu, chị ấy...”

“Y Lan đừng sợ...”, Trần Tấn Nhiên đau lòng đưa tay ôm lấy Y Lan đẩy ra phía sau mình để bảo vệ. Anh chỉ sợ Ương Ương không khống chế được bản thân sẽ làm cho Y Lan bị thương.

Ương Ương nhìn dáng vẻ của anh, không khỏi càng phát ra nụ cười tràn ngập vẻ lạnh lùng. Cô ôm lấy chiếc xác tay của mình, xoay người về phía bên ngoài, dặn bảo: “Thím Lý, thím báo chuẩn bị xe cho tôi nhé!”

“Dạ, thiếu phu nhân!” Thím Lý cũng không liếc nhìn Trần Tấn Nhiên một cái, xoay người liền hướng đi ra ngoài.

“Ai cho phép cô nói người chuẩn bị xe cho cô đi, hả?” Trần Tấn Nhiên nổi giận gầm nhẹ lên một tiếng. Anh nhìn người phụ nữ tràn đầy vẻ quật cường, làm cho người ta cảm thấy chán ghét kia, không khỏi cười lên một tiếng lạnh lùng mà trào phúng: “Muốn đi, thì tự cô hãy đi ra ngoài mà gọi xe!”

“Thiếu gia, lão gia đã dặn dò lại, nói nhà chúng ta phải đối xử tử tế với thiếu phu nhân. Tôi chỉ nghe theo lời của lão gia, thiếu phu nhân nhà họ Trần ra ngoài vẫn phải được ngồi lên xe riêng!”

Thím Lý ôn hòa nói ra một câu, lập tức làm cho Trần Tấn Nhiên phải lặng lẽ ngậm miệng lại ngay lập tức. Mà Ương Ương cũng dứt khoát kéo va li của mình đi thẳng ra bên ngoài, cũng không buồn quay đầu nhìn lại.

“Anh Tấn Nhiên...” Y Lan uất ức nhìn sang Trần Tấn Nhiên: “Đều là lỗi của em, nhất định là chị dâu giận em rồi, chị ấy không muốn nhìn thấy em, cho nên mới có thể bỏ đi như vậy, nếu như ba ba biết được chuyện này, nhất định ba ba sẽ trách mắng em...”

Y Lan nói một thôi một hồi, sau đó nước mắt liền rớt xuống. Cô quay mặt muốn rời đi, nhưng lại bị Trần Tấn Nhiên kéo lại, ôm vào trong ngực: “Y Lan, em đừng đi, cô ta muốn đi thì cho cô ta đi. Cô ta đi rồi, anh và em sẽ ở cùng với nhau trong căn nhà này, tránh khỏi phải nhìn thấy cô ở tại nơi này thêm chương mắt...”

“Tấn Nhiên, tại sao anh lại có thể nói chị dâu như vậy chứ?” Y Lan tránh ra khỏi trong ngực Trần Tấn Nhiên, nước mắt lại tiếp tục cuộn cuộn tuôn rơi chảy xuống gò má: “Tấn Nhiên, đời này chúng ta vô duyên, kiếp sau nhất định chúng ta sẽ cùng một chỗ. Em chỉ nghĩ muốn một mình rời đi khỏi nơi này, tìm một nơi yên tĩnh nào đó để sống nốt nửa đời còn lại của mình mà thôi!”

Y Lan nói ra một câu, giọng nói liền trầm thấp hẳn xuống. Cô cũng không phải một con người xấu, cũng không phải là một người phụ nữ không hiểu được đạo lý. Anh Tấn Nhiên và Tổng Ương Ương đã kết hôn rồi, như vậy trong suy nghĩ của mọi người, cô thực sự đúng là một người thứ ba chính công, là một người phụ nữ đã phá hư gia đình nhà người ta. Mặc kệ cô và anh Tấn Nhiên có phải là thật tâm yêu nhau hay không, đạo lý cũng sẽ không đứng về phía hai người bọn họ, dư luận cũng sẽ không ủng hộ Y Lan cô, lòng người cũng sẽ không ai hướng về cô.

“Y Lan, em không nên cứ hơi một tí là lại nói rời đi như vậy, có được không? Tình cảm của anh đối với em như thế nào chẳng lẽ em lại vẫn còn chưa hiểu rõ hay sao?” Trần Tấn Nhiên vừa nghe cô nhắc lại những lời nói cũ, không khỏi bực bội liền đứng dậy! Anh vốn là không phải là người câu nệ những tiểu tiết. Sau khi anh thích Y Lan, anh đã từng nói đồ ngon đồ ngọt, nói hứa hẹn với cô, cộng lại những lời nói đó lại, so với những gì anh đã nói trong một hai chục năm qua, có khi còn nhiều hơn. Nhưng tại sao chính bản thân cô lại có thể không rõ được chứ? Ngoại trừ cô ra, anh sẽ không thể nào yêu mến người khác được nữa!

“Vậy thì có tác dụng gì chứ? Anh thử nhìn thím Lý một chút xem, bọn họ thấy em thì như thế nào, những ánh mắt người hầu nhìn em, còn có ba ba nữa. Nếu như ba ba mà từ Singapore trở lại đây thì sẽ như thế nào? Em và mẹ sẽ cùng lúc bị người ta đuổi ra khỏi nhà họ Trần mất! Tấn Nhiên... Anh chỉ muốn em lưu lại đây, nhưng em làm sao có thể lưu lại được chứ...”

Y Lan có chút không khống chế nổi cảm xúc của mình, cô dùng sức đánh vào đầu của mình, thông khổ ngã ngồi xuống ở trên ghế sa lon: “Anh Tấn Nhiên, em đau đầu quá...”

“Đau đầu sao? Mấy năm qua chẳng phải sức khỏe của em vẫn tốt lắm sao? Không phải vẫn luôn không hề bị bệnh tật gì sao?” Trần Tấn Nhiên cuống quýt đỡ lấy Y Lan, đè cô lại, bàn tay dùng sức nhẹ nhàng xoa nơi huyệt Thái Dương của cô: “Em mau chóng nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi, một lúc nữa anh bảo người pha chế thuốc cho em một lần nữa...”

“Không cần đâu, anh Tấn Nhiên... Em nghỉ ngơi một chút sẽ không việc gì đâu. Trước kia bác sĩ đã nói với em rồi, em không thể chịu được những sự kích thích, không được phép để cho tâm tình bị kích động... Có lẽ vừa rồi em đã quá bị kích động...”

Y Lan như không còn chút sức lực nào nữa, cô nói một câu nghe cực kỳ mệt mỏi, tựa người ở trên ghế sa lon nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Bàn tay trắng nõn của cô giờ lên, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của Trần Tấn Nhiên lúc này vẫn đang xoa bóp cho cô: “Anh Tấn Nhiên, anh để cho em rời khỏi anh thôi... chuyện này giống như đã khoét vào trái tim của em vậy... Em cũng không muốn mình phải rời xa anh...”

“Y Lan...” Trần Tấn Nhiên nhìn Y Lan giờ phút này đã an tĩnh trở lại, trong lòng anh không khỏi cảm thấy nhói lên từng hồi từng hồi đau đớn. Trần Tấn Nhiên nghiêng người qua, nhẹ nhàng ôm Y Lan vào trong ngực mình, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt đầy nước mắt của cô: “Y Lan, là anh không tốt, bây giờ thì anh bắt kể rồi, anh muốn ở cùng với em một chỗ, để anh dẫn em đi Singapore tìm ba ba...”

“Anh Tấn Nhiên... Tại sao số mệnh của em lại khổ như vậy chứ? Chẳng lẽ xuất thân của em không tốt thì sẽ không xứng đáng có được tình yêu hay sao?”

Đáy lòng Y Lan đau giống như bị dao cắt vậy, cực kỳ khó chịu, cô nhào vào trong ngực Trần Tấn Nhiên, bật khóc òa lên thành tiếng.

“Y Lan, đừng khóc...” Trần Tấn Nhiên nghe người phụ nữ mình yêu mến khóc lóc như vậy, lại càng hận thấu Tống Ương Ương! Vì sao cô lại không chịu đồng ý ly hôn với anh chứ? Nếu như cô chấp nhận chuyện ly hôn, chẳng phải là khi nói chuyện với ông già nhà mình, anh sẽ dễ ăn nói hơn không?

“Quản gia!” Trần Tấn Nhiên đứng bật lên, trầm thấp quát lớn lên một tiếng: “Lập tức đi tìm Tống Ương Ương trở về đây cho ta!”

Ương Ương ngồi ở trên xe, dặn dò lái xe đưa mình ra đến sân bay, nhưng cô lại không đi mua vé máy bay để lên máy bay. Làm sao cô dám về ở trong nhà mình chứ?

Nếu như mẹ mà biết rõ cô như vậy, nếu như các anh trai cô biết rõ chuyện này, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, như vậy, chẳng phải Tống gia đã bị hủy ở trong tay của cô rồi hay sao?

Mặc dù cô chỉ là một thiên kim tiểu thư, không phải là người cầm giữ bốn lượng ở trong nhà, nhưng làm sao cô có thể không hiểu được rõ ràng lắm về cục diện mà hiện tại nhà họ Tống đang gặp phải chứ?

Các anh trai cô và mẹ muốn dựa vào sự hỗ trợ của nhà họ Trần, mới có thể khống chế được chuyện công ty nhà mình bị người ngoài nắm giữ, mới có thể đứng vững chân ở trong công ty được. Mà khi các anh trai cô đã đứng vững góc chân rồi thì lúc này nhất định là lúc cô sẽ rời đi.

Ương Ương buông lỏng tay kéo chiếc va li. Cô đi trên đường phố chẳng có mục đích gì hết. Khoảng đến giữa trưa, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên người, Ương Ương cảm thấy trong người mình đã dễ chịu hơn

Cô tìm được một vườn hoa nho nhỏ có trồng cây, nhô lên ở giữa đường, chia giao thông thành hai luồng, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, chiếc va li để đứng ở một bên, cô chống tay vào má nhìn đám người náo nhiệt ở phía xa. Chỉ là sự náo nhiệt này tựa như cũng không phải là của cô. Làm như thế nào mà cô lại có thể biến đổi nhanh như vậy chứ?

Một cuộc hôn nhân không có tình yêu, thật sự có thể dễ dàng làm hủy diệt cuộc đời của một người phụ nữ.

Tống Ương Ương bây giờ sớm đã không còn phải là Tống Ương Ương mười chín tuổi như trước kia nữa rồi. Hiện giờ, Tống Ương Ương cô đã thay da đổi thịt sống lại, trong vòng một đêm, đã nhanh chóng lớn lên.

“Nguyễn Duy Đông! Anh thả tôi ra, tôi không muốn sống cùng với anh ở nơi này nữa, tôi muốn được chia tay với anh, anh có hiểu không?”

Đột nhiên một giọng nói của phụ nữ nghe đầy sắc nhọn truyền đến. Ương Ương sợ hãi kêu lên một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn, liền nhìn thấy trên đường phố ở cách đó không xa, có một chiếc xe con dừng lại, một người phụ nữ đang đối diện với một người đàn ông đang hút thuốc, trong lòng đầy buồn bực, rống lớn.

Ương Ương có chút tò mò nhìn về phía đó. Người đàn ông kia nhìn rất có dáng dấp, xe cũng rất tốt, nhưng tại sao người phụ nữ kia lại quyết tâm muốn chia tay với anh ta nhỉ?

“Tô Tô, em cho anh một cái lý do.” Người đàn ông ném đầu mẩu thuốc xuống, vừa dùng sức giẫm lên vài cái, cau mày hỏi, giọng nói của anh vẫn ôn hòa như cũ, vẻ ôn hòa kia nghe sao rất thoải mái.

“Nguyễn Duy Đông, ban ngày anh chỉ biết ngâm mình ở trong phòng thí nghiệm cùng với những mối liên quan giữa những dung dịch thuốc kia. Đến khuya, khi anh về nhà cũng chỉ biết đối diện với cái máy vi tính, động đậy một cái cũng không động đậy. Anh đã nghiệm những dung dịch thuốc kia, những thứ dụng cụ kia, vậy thì dứt khoát anh hãy đi mà yêu đương với những thứ đó đi!”

Tô Tô dùng sức đẩy người đàn ông kia ra, cầm chiếc túi của mình, xoay người rời đi: “Tôi chịu đựng anh đủ rồi, cái tôi muốn tìm chính là bạn trai, chứ không phải là một cái máy móc, một loại máy móc lạnh như băng, thực sự không có một chút gì gọi là thú vị hết!”

“Tô Tô, anh liệu mạng làm việc như vậy, không phải là vì để đến ngày mừng 1 tháng 10⁽¹⁾, được nghỉ ngơi một thời gian dài, anh sẽ nghỉ phép để cùng em đi ra nước ngoài hay sao?” Mi tâm của người đàn ông kia càng nhíu chặt lại, nhưng anh ta vẫn cẩn thận từng ly từng tí, đuổi theo người phụ nữ tính tình nóng như lửa kia mà giải thích một cách nhẹ nhàng.

“Năm trước anh cũng đã nói như vậy rồi! Đến bây giờ đã la bao lâu rồi, Nguyễn Duy Đông! Tôi với anh yêu nhau đã ba năm, đến ngay cả một cái tết âm lịch cũng không từng bao giờ ở cùng một chỗ cho tử tế, lại nói đến cái kỳ nghỉ dài ngày mừng 1 tháng 10 hay sao! Tôi mà đi tin anh mới là chuyện lạ!”

Ghi chú:

1. Ngày 1 tháng 10 là Quốc khánh của nước Trung Quốc.

Chương 10

Mắt Tích

Tô Tô đưa tay đẩy Nguyễn Duy Đông ra, hung hăng lườm anh: “Đừng đi theo tôi, tôi muốn chia tay! Đã quyết định rồi!”

Nguyễn Duy Đông bị Tô Tô dùng sức mạnh mẽ đẩy mạnh một cái, liền lao đảo lùi về phía sau mấy bước, mà Tô Tô cũng nhân cơ hội này chặn lại một chiếc taxi, bỏ đi.

“Tô Tô...” Nguyễn Duy Đông đuổi theo mấy bước nhưng thất bại, đành chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Tô lên xe đi theo một con đường khác.

Nguyễn Duy Đông cúi đầu, dứt khoát đặt mông ngồi ở trên chiếc ghế đặt trên đường.

Anh buồn bực rút ra một điếu thuốc lá, châm lửa hút.

Chẳng biết tại sao, nhưng có lẽ là do Ương Ương đồng cảm với người có cùng cảnh ngộ lưu lạc trên đường như mình, cô liền đi tới, nhẹ nhàng vỗ một cái vào vai của anh.

Nguyễn Duy Đông giật mình, vừa ngẩng đầu lên không ngờ lại trông thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang nhìn anh, trên mặt bày ra một nụ cười tươi tắn, đến tí cả mắt.

“Tiểu thư?” Nguyễn Duy Đông sợ hãi vội vàng đứng lên, hơi có chút ngượng ngùng lui về phía sau một bước, lễ phép mở miệng chào hỏi.

Giọng nói của anh thật là dễ nghe, vừa ôn hòa lại vừa có từ tính (giọng nói có sức cuốn hút), giống như một dòng nước chảy lướt qua trong lòng của người nghe vậy.

“Anh và bạn gái cãi nhau à?”

Ương Ương chớp chớp cặp mắt to hỏi anh một câu. Cô kéo kéo tay áo của anh ngồi xuống, hai người cùng nhau ngồi xuống trên chiếc ghế đặt ở ven đường.

“Ừ, cô ấy chê tôi dành quá ít thời gian ở bên cô ấy, nhưng mà, bởi vì tôi vừa mới mua nhà, mua xe, lại còn đang chuẩn bị kết hôn với cô ấy nữa, đương nhiên là tôi phải liều mạng làm việc để kiếm tiền cưới cô ấy rồi.”

Nguyễn Duy Đông nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ sạch sẽ, không tự chủ được, mở miệng nói như máy hát. Bình thường, mỗi khi nói chuyện với phụ nữ, anh tuyệt đối không thể nói nổi tới ba câu, sự việc hôm nay quả thực là một chuyện ngoại lệ.

Có lẽ là do sự kích thích của việc anh bị thất tình chăng? Hơn nữa, khoảng mấy ngày tới, mẹ anh còn muốn đến nơi này để thăm vợ tương lai của anh, cho nên Nguyễn Duy Đông càng không khỏi cảm thấy phiền não.

“Ài... Tôi cũng vậy, cũng vừa mới bị bạn trai đuổi ra khỏi nhà.”

Ương Ương thở dài, đưa tay đoạt lấy điều thuốc lá còn đang cháy đỏ từ trong tay anh. Cô bắt chước bộ dáng của anh híp mắt lại, ngoẹo đầu, mạnh mẽ hít vào một hơi, nhưng lại bị sặc khói thuốc, bật lên một tràng ho khan mạnh mẽ...

Nguyễn Duy Đông chỉ nhẹ nhàng khẽ cười lên một tiếng. Anh đập đập vào lưng của cô, tiếp đó, anh lại đi xuyên qua đường cái để mua cho cô một chai nước.

Lúc này, Ương Ương thấy có một cánh tay hết sức thon dài đang duỗi ra ở trước mặt cô, cô còn nhìn rõ được cả khớp xương rõ ràng và cân xứng nữa. Nếu như cầm vào sẽ thì sẽ có cảm giác như thế nào nhỉ?

Cô có chút kinh ngạc đưa tay nhận lấy chai nước kia, liền nghĩ đến Trần Tấn Nhiên, không khỏi mím môi, im miệng. Chỉ hận trong đầu không thể vứt bỏ bóng dáng của anh ra ngoài được.

Sau khi uống vài ngụm nước, cô cảm thấy đã dễ chịu hơn nhiều, liền ngẩng đầu lên, tặng cho Nguyễn Duy Đông một nụ cười tươi: “Cảm ơn anh, tôi phải đi...”

“Ôi chào, ấy, này...” Nguyễn Duy Đông nhìn cô kéo chiếc va li kia với bộ dạng vẻ đầy mờ mịt, không khỏi lại kêu lên một tiếng: “Này, không phải là cô vừa mới bị bạn trai của mình đuổi ra khỏi nhà đó sao?”

Ương Ương quay mặt sang nhìn Nguyễn Duy Đông, gạt đầu một cái: “Đúng như vậy...”

“Vậy bây giờ cô còn muốn đi đâu? Cô có địa chỉ của bạn bè hoặc là người thân có thể đến ở không?”

Ương Ương lắc đầu: “Cả thành phố này, tôi chỉ biết có mỗi một mình anh ấy mà thôi.”

Nguyễn Duy Đông nghĩ đến “mẫu thân đại nhân” của mình sắp đến, không khỏi lại muốn mở miệng. Anh lấy tay gỡ gỡ đầu, lúc này gương mặt của anh đã hoàn toàn đỏ bừng cả lên rồi: “Tôi có một chuyện này, không biết, liệu cô có thể giúp tôi được hay không?”

Đối với Ương Ương mà nói, lời đề nghị của Nguyễn Duy Đông lúc này, giống như là người bị rơi xuống nước tự nhiên lại chộp được một gốc cây cứu mạng. Dĩ nhiên là cô cầu còn không được, trước mắt là để giải quyết chỗ ở, sau đó còn có người chịu trách nhiệm một ngày ba bữa như vậy, đối với một người không có nhà để về mà nói, thật sự đây là một chuyện quá tốt, đến độ không thể nào tốt hơn được nữa.

Ương Ương ngồi lên xe của Nguyễn Duy Đông, cùng Nguyễn Duy Đông trở về nhà của anh.

Căn phòng của anh nằm trong một tiểu khu có vị trí cực tốt, được thiết kế có bốn phòng, ba sảnh, diện tích cũng không tồi, tầng lầu anh ở cũng rất tốt, được

anh chỉnh trang lại cực kỳ tinh xảo. Xem ra quả thật, Nguyễn Duy Đông rất quan tâm đến người phụ nữ có tên gọi là Tô Tô kia.

“Wow! Phòng ốc thật không tệ!” Ương Ương mở miệng than thở một câu, rồi lại xoay sang nói chuyện khác: “Nếu như cô gái có tên là Tô Tô kia đột nhiên trở lại đây, thì anh làm sao đây?”

Trên mặt của Nguyễn Duy Đông trôi lên vẻ mặt cực kỳ thống khổ: “Tính khí của Tô Tô rất bướng bỉnh, cô ấy đã bỏ đi rồi thì sẽ không trở về nữa đâu.”

Ương Ương nhìn Nguyễn Duy Đông tỏ ý đồng tình: “Thật tốt, như vậy sẽ được tự do nhiều hơn...” Nguyễn Duy Đông cũng không nói thêm lời nào nữa, anh dẫn Ương Ương đi đến một căn phòng ngủ khác, để cô ở đó, không đề cập gì thêm nữa.

“Cái gì? Tất máy...”

Trần Tấn Nhiên nhìn quản gia gọi điện thoại, không khỏi giận dữ mở miệng, mới vừa rồi quản gia đã gọi điện thoại cho nhà họ Tống ở Hàng Châu bên kia. Nghe qua giọng nói của Tống phu nhân, xem ra Tống Ương Ương căn bản cũng không hề trở về nhà họ Tống!

Người phụ nữ này đang định trêu đùa với anh sao? Cô vậy mà lại muốn chơi trò mất tích! Cô cho là chuyện mình mất tích cũng sẽ không có một chút ảnh hưởng gì hay sao?!

Có phải đào sâu xuống đến ba thước đất, anh cũng phải tìm thấy cô bằng được! Nếu như anh không thể bắt buộc cô ký tên lên trên bản thỏa thuận ly hôn kia, thì anh thật không thể cam lòng!

“Phải người tiếp tục đi tìm, tìm được, lập tức trói cô ấy lại, mang về đây cho tôi!” Trần Tấn Nhiên tức giận đến cắn răng nghiến lợi. Nếu như giờ phút này Tống Ương Ương đang ở trước mặt anh, nhất định anh sẽ phải xé nát cô ra mới thỏa!

Quản gia thừa dạ luôn miệng, nhận mệnh lệnh anh ban xuống. Y Lan xuống lầu, vừa hay nhìn thấy dáng vẻ đang giận đùng đùng của anh, mi tâm không khỏi nhíu chặt lại: “Anh Tấn Nhiên, chuyện gì vậy?”

Y Lan phủ tay lên trên mặt của anh, có chút đau lòng, nói: “Thoạt nhìn sắc mặt của anh thật sự không được tốt lắm! Sao vậy?”

“Con đàn bà đê tiện kia, cô ta đã không trở về Hàng Châu, lại còn dám chơi trò mất tích!”

Vừa nhắc tới Tống Ương Ương, Trần Tấn Nhiên liền không cách nào bình tĩnh nổi, cơn giận dữ trong bụng anh vụt bốc thẳng lên tận trên đỉnh đầu.

“Anh Tấn Nhiên... Không phải là anh đang lo lắng cho chị dâu đó chứ?” Y Lan nhìn thấy mi tâm của anh vẫn đang nhíu chặt lại, liền thử hỏi thăm một chút xem thế nào...

“Y Lan, em nghĩ đi đâu vậy? Làm sao anh lại có thể lo lắng cho cô ta được chứ! Anh chỉ muốn mau chóng tìm được cô ta trở lại, buộc cô ta phải ký tên lên trên bản thỏa thuận ly hôn này mà thôi!” Trần Tấn Nhiên tức giận mở miệng nói ra một câu.

“Anh Tấn Nhiên, nếu đã như vậy, bây giờ sẵn chị dâu không có ở đây, anh liền dẫn em đi ra nước ngoài đi du lịch nhé... Hai chúng ta yên lặng cùng vui chơi ở nước ngoài một khoảng thời gian.”

Chẳng biết tại sao, từ đáy lòng Y Lan cảm thấy có chút sợ hãi, nghĩ đến Tống Ương Ương, cô liền có chút bất an, gương mặt tự nhiên tái nhợt đi.

“Y Lan...” Trần Tấn Nhiên cau mày, “Mấy ngày nay công việc của anh ở công ty rất bẽ bộn, nhiều việc...”

“Anh Tấn Nhiên, trước kia em nói ra bất cứ yêu cầu gì, anh cũng không bao giờ từ chối trước những lời nói của em... Có phải là trong lòng anh bây giờ đã bắt đầu thật sự nghĩ đến chị dâu rồi hay không? Cho nên anh mới ở đây đợi chị ấy an toàn trở lại?”

Y Lan cứ nắm chặt lấy tay Trần Tấn Nhiên, giống như là một đứa trẻ nhỏ không hiểu biết gì về đạo lý, chỉ thích làm nũng người khác.

Trần Tấn Nhiên nghe thấy lời nói này, vẻ mặt không khỏi biến đổi: “Làm sao có thể chứ! Nếu như cô ta thật sự bị chết ở bên ngoài, thì cũng thật vừa khéo, anh sẽ tránh được sự phiền toái của mình!”

Tuy ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng Trần Tấn Nhiên vẫn thấy có một chút gì đó lo lắng. Nếu như Tống Ương Ương đã xảy ra chuyện gì, ít nhất cái cửa ải kia của ông già nhà anh, chắc chắn anh sẽ không thể nào vượt qua nổi. Còn nữa, mặc dù hiện tại nhà họ Tống đang ở thế yếu, nhưng mà ba anh trai của Tống Ương Ương cũng không phải là người bình thường, nếu như họ biết anh là người làm nảy sinh cái chuyện lạnh lẽo như vậy, thực sự sẽ rất bất lợi đối với nhà họ Trần của anh.

“Anh Tấn Nhiên, anh đang suy nghĩ gì vậy?” Trần Y Lan nhìn bộ dạng của anh có chút thất thần, không khỏi hỏi anh một câu.

“Không có, không có gì...” Trần Tấn Nhiên thu hồi lại dòng suy nghĩ của mình. Nhưng anh lại nghĩ đến những tin đồn muôn hình muôn vẻ về người phụ nữ này, mà ban đầu anh đã nghe được. Cô nổi tiếng là một cô gái yếu ớt và đơn thuần, những cá tính này của cô đều do nguyên nhân bởi vì người nhà của cô cùng ba người anh trai kia đã có sự bảo vệ đối với cô quá tốt...

Mà bây giờ, cô một mình rời đi như vậy, cũng không trở về nhà cha mẹ ở Hàng Châu, với cái bộ dáng ngu ngốc của cô như vậy, nếu ở bên ngoài, sợ rằng không những đã bị người ta đưa đi bán mất rồi, mà còn có thể giúp cho người ta đếm tiền cũng nên.

“Anh Tấn Nhiên, nếu như anh thực sự đang lo lắng cho chị dâu như vậy, tốt hơn là anh hãy phái người đi tìm chị dâu xem sao.” Y Lan nhẹ nhàng ôm lấy Tấn Nhiên, nhưng trong lòng cô lúc này đã có một sự khủng hoảng nhàn nhạt xông tới.

“Cũng tốt, cô ta sớm trở lại một chút, anh liền ép cô ta phải ký tên lên bản thỏa thuận ly hôn này, sau đó chúng ta có thể được ở chung với nhau cùng một chỗ sớm một chút.”

Trần Tấn Nhiên vỗ nhẹ vào tay của Y Lan, gật gật đầu nói.

“Tốt lắm! Anh Tấn Nhiên, em tin tưởng anh.” Trần Y Lan khéo léo buông tay của mình ra, lại đứng lên sửa sang lại cổ áo của anh một chút, sau đó mới ôn nhu mở miệng nói: “Anh Tấn Nhiên, anh cũng nên đi làm rồi.”

“Ừ! Y Lan, em ngoan ngoãn ở nhà chờ anh trở lại nhé.” Trần Tấn Nhiên nhẹ nhàng khẽ néo một cái vào trên chóp mũi của Y Lan, sau đó mới xoay người đi ra ngoài.

Y Lan nhìn bóng dáng của anh đi ra khỏi phòng khách cho đến khi bóng dáng kia biến mất khỏi tầm mắt của mình, lúc này ý cười dịu dàng, ấm áp và hiền thực, trong ánh mắt sáng ngời của Y Lan, liền từng chút từng chút biến mất. Anh Tấn Nhiên, anh vẫn không hề phát hiện ra sao, hiện tại bây giờ, anh đã bắt đầu thất thần vì người phụ nữ khác rồi đó! Còn trước kia, trong mắt của anh, trong lòng của anh, toàn bộ con người anh chỉ có một mình em mà thôi.

Anh Tấn Nhiên, em đã quyết định rồi, em không cho phép anh vứt bỏ em như vậy, trừ anh ra, ở trên thế giới này, đã không còn người nào khác, đáng để em có những lưu luyến nữa rồi.